

- **مدیرمسئول:** محمدامین ایمانجانی
- **قائم مقام مدیرمسئول:** مسعود فروغی
- **سرمدیر:** محمد زعیم زاده
- **دبیر وقایع اسرائیلیه:** محمدصادق علیرزاده
- **تلفن و فکس:** ۶۲۹۹۹۴۹۵ (۰۲۱)
- **کدپستی:** ۱۱۳۵۶۳۸۱۶
- **جواب:** چاپخانه دانشگاه آزاد اسلامی
- **نشانی:** خیابان حافظ، پایین تر از جمهوری، روبه روی ساختمان بورس ساختمان فرهیختگان، طبقه سوم

گزارش «وقایع اسرائیلیه» از وضعیت جسمی

و روحی کودکان قطع عضو شده در غزه

غزه؛ پایتخت جهانی کودکان قطع عضو

پوریا سلطانی زاده

«گاده» دختریچه زیبای فلسطینی، غرق در دنیای کودکی خود، در حیاط مدرسه دارالرقم در شهر غزه با دوستانش تانپ بازی می کند. طنین صدای خنده بچه ها حیاط را پر کرده است. تاب بالا و بالاتر می رود و صدای خنده بچه ها نیز؛ دستان کوچک گاده هم. او مدت هاست که با خانواده اش آواره شده است. مدرسه برای او و سایر کودکان غزه، مدت هاست که کارکرد اصلی خود را از دست داده و به جای محلی برای تفریح، درس و نشاط، به پناهگاهی تبدیل شده تا از حملات جنگنده های اسرائیلی در امان باشند. دقایق خوش کودکی ادامه دارد و بچه ها غرق در بازی اند که ناگهان صدای بازی و هیاهویشان خاموش و جای خود را به انفجاری مهیب و وحشتناک می دهد. حالا بهشت کوچک و موقت بچه ها، دوباره به جهنمی از آهن پاره، سنگ، بتن، آتش و حرارت تبدیل می شود. گاده که تالاحتظاتی پیش با دستان خود نتجیر تاب را محکم گرفته بود، وقتی چشمانش را باز می کند، دست راست خود را کمی بالاتر از آرنج، قطع شده می بیند. ترکش بمب های اسرائیلی آن را از بدن کوچک و نحیفش جدا کرده اند.

یکی از هزاران

گاده دبایش، تنها یکی از هزاران کودکی است که دچار قطع عضو شده اند. بر اساس گزارش یونیسف، بین ۳۰۰۰ تا ۴۰۰۰ کودک در غزه، یک یا چند اندام خود را از دست داده اند. این قطعه کوچک از زمین، اکنون بیشترین تراکم کودکانی را که دچار قطع عضو شده اند؛ نسبت به جمعیت، در جهان دارد. اما قطع عضو زمانی بیشتر خود را نشان می دهد که در جایی زندگی کنی که خیابان، پیاده رو، رمپ و ویلچر یا پروتز کار وجود ندارد؛ جایی دقیقاً شبیه به غزه. سرزمینی که هیچ زیرساختی برای معلولین در آن فراهم نیست؛ جایی که داروهای مکمل برای بهبود سریع تر وجود ندارد، مواد غذایی مناسب برای ترمیم یک زخم ساده پیدا نمی شود و در آن، کودکان با شدیدترین شکنجه های روحی روبه رو هستند، بی آنکه درمان یا تریبی ای برای تسکین روح لطیف آن ها فراهم باشد. در چنین شرایطی است که قطع عضو، برای یک کودک یا حتی یک بزرگسال، به بحرانی پیچیده بدل می شود؛ بحرانی که شاید نمونه های مشابه آن را کمتر در تاریخ بشریت دیده باشیم.

اگر دارو بود...

در غزه، شیوع گسترده قطع عضو تنها نتیجه آسیب های ناشی از شدت انفجارها و بمباران های مکرر اسرائیل نیست؛ بلکه سوختگی ها و عفونت های ناشی از آن هانیز نقش مهمی در این فاجعه دارند. بسیاری از این قطع عضوها، در شرایط بهتر، اصلاً ضرورتی نداشتند. دکتر فیروز سیدوا که از غزه سخن می گفت، اظهار کرد کودکان بسیاری رادیده که اندام های خود را از دست داده اند، درحالی که در شرایطی دیگر می شد این اندام ها را نجات داد. او نرخ بالای عفونت در بیمارستان های غزه را نتیجه شرایط

براساس این گزارش

۹۶ درصد از کودکان احساس می کنند مرگ آن ها قریب الوقوع است

۷۷ درصد از صحبت درباره وقایع تروماتیک اجتناب می کنند

۸۷ درصد ترس شدید بروزی می دهند

۷۹ درصد از کایوس های شبانه رنج می برند

۹۲ درصد واقعیت را انکار می کنند

۷۳ درصد علائم پرخاشگری دارند

۴۹ درصد به دلیل جنگ آرزوی مرگ می کنند

و بسیاری دیگر، نشانه هایی از انزوا، اضطراب شدید و حس فراگیر ناامیدی را بروز داده اند.

گاده دبایش دختری که بعد از قطع شدن دستش در حیاط مدرسه، روزهای عجیبی را می گذراند

ضروری مانند نخ بخیه را در اختیار نداشت و ناچار شد از سوزن خیاطی و نخ معمولی استفاده کند. صندوق کودکان سازمان ملل متحد (یونیسف) اعلام کرد که از آغاز بمباران های گسترده اسرائیل در ۷ اکتبر، حدود ۱۰۰۰ کودک در نوار غزه بدون بیهوشی تحت عمل قطع عضو قرار گرفته اند.

چالش های شدید روانی

بر اساس گزارش سازمان وار چایلد (War Child) که از طریق مصاحبه با بیش از ۵۰۰ کودک، والدین و مراقبان خانواده هایی که حداقل یک کودک دارای معلولیت، مجروح یا بی سرپرست داشتند انجام شده، بیش از یک سال آوارگی، از دست دادن عزیزان و بمباران های بی وقفه، آسیب های روانی شدیدی بر آسیب پذیرترین کودکان غزه وارد کرده و خانواده های آن ها را تا مرز فروپاشی پیش برده است. هزاران کودک قطع عضو اکنون در شرایط بسیار دشواری در اردوگاه های پناهندگان زندگی می کنند. این وضعیت، آن ها را از نظر جسمی و روانی در موقعیتی بحرانی قرار داده است. درحالی که بسیاری از آن ها همچنان در انتظار دریافت درمان های کامل تر و حمایت های تخصصی هستند، سازمان های امدادی تلاش می کنند با وجود محدودیت ها، نیازهایی مانند ویلچر، اندام مصنوعی و تجهیزات توان بخشی را تأمین کنند.

برخی از این کودکان برای درمان به خارج از غزه منتقل شده اند، اما روند این انتقال ها کند و محدود است. تنها تعداد اندکی از آن ها موفق به دریافت درمان های مورد نیاز خود شده اند. اگرچه امیدهایی برای ادامه درمان در خارج از غزه وجود دارد، اما موانع فراوانی همچنان پیش روی کودکان و خانواده های آن هاست. در اکتبر ۲۰۲۳، رژیم ۱۱ ساله دست خود را در پی یک حمله هوایی از دست داد. اکنون او دیگر قادر به پوشیدن لباس هایش، شانه کردن موهایش یا بستن کفش هایش نیست. وقتی کسی برای کمک به او نیست، عصبانی می شود و اگر نتواند کمکی بیابد، به خواهر و برادرانش آسیب می زند. گاهی نیز ترجیح می دهد از دیگران فاصله بگیرد و تنها بچه هایی را تماشا کند که در حال بازی هستند. مادرش، ام زیم، درباره او می گوید: «یک بار زیم به پدرش گفت که آرزو دارد بمیرد.» در موقعیتی دیگر، زمانی که درباره گوشت صحبت می کردند، زیم به شوخی گفت: «من را مثل یک گوسفند ذبح کنید.»

سازمان بهداشت جهانی اعلام کرده است که تا نوامبر ۲۰۲۴، بین سه تا چهار هزار کودک در غزه دچار قطع عضو شده اند و نیاز فوری به توان بخشی و حمایت دارند. اما آینده برای کودکانی که دچار آسیب های مغزی یا سوختگی هایی شده اند که توانایی حرکت یا عملکردشان را از بین برده چه خواهد بود؟ چه سرنوشتی در انتظار کودکانی است که نه به روان شناس دسترسی دارند، نه به کار درمانگر، نه به حقوق اولیه قانونی و نه حتی به خانه ای برای احساس امنیت؟